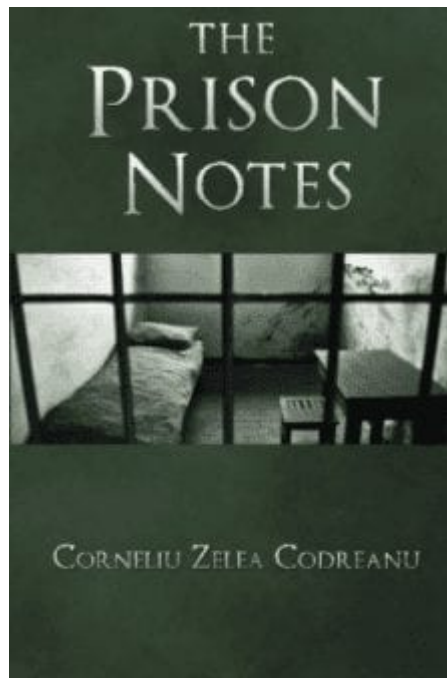

Autor: Greg Johnson

Corneliu Zelea Codreanu
The Prison Notes
Překlad: Anonym
Reconquista Press, 2011

česky:
Zápisky ze žaláře
2017, 96 str., brož.
K vydání připravil Karel Veliký
Dělský Potápěč, 2017

Tento útlý svazek (v anglickém vydání 128 stran, včetně mnoha stran fascinujících fotografií) je povinnou četbou nejen pro obdivovatele Corneliieva Codreana, ale také **Julia Evoly**, protože obsahuje všechno, co tento italský autor o Codreanovi a Železné gardě napsal.

Codreanu (13. 9. 1899 – 30. 11. 1938) byl charizmatičtý zakladatel a vůdce rumunské Železné gardy či Legie archanděla Michaela (známé také jako Legionářské hnutí). Železná garda byla hnutím ve všech zásadních rysech fašistickým: nacionalistická, rasově smýšlející, tradicionalistická, autoritářská, aristokratická, militantní, antikapitalistická, antikomunistická, antisemitská a s příslibem národní obrody prostřednictvím oživení nejhlubších tradic rumunského národa.

Codreanu říkával, že fašistická hnutí usilují o obranu a obrodu tří složek národa: životní síly

(rasa), formy (společenské a politické uspořádání) a ducha. Německý národní socialismus se soustředil na rasu, italský fašismus na politický řád a rumunská Železná garda pak kladla největší důraz na duchovní život společenství.

Železná garda skutečně byla čímsi na způsob iniciačního duchovně-válečnického řádu, který se účastnil politického života. Součástí jejího asketického režimu tak byly půsty, modlitby i vojenský výcvik. Působil v ní dokonce i oddíl až sebevražedně oddaných militantů, kteří přísahali dodržovat celibát. Ducha sebeobětování pro obecné blaho však zdůrazňovalo celé hnutí.

Zkuste si představit, že by NSDAP vyrostla z SS a nikoliv obráceně – a získáte slušnou představu o Železné gardě. Ještě lepší analogií by však možná byli templáři nebo Řád německých rytířů, protože Legie byla na rozdíl od SS hluboce a od základů křesťanská (tedy rumunsky pravoslavná).

V jistém ohledu však jejich fanatismus dokonce přesahoval v křesťanství někdy se vyskytující standardy – legionáři byli totiž připraveni obětovat nejen své tělo, ale také duši. Pro svou vlast tak byli ochotní snést hněv samotných pekel.

Codreanu se začal politicky angažovat v roce 1923, kdy vystoupil proti emancipaci rumunských Židů. V listopadu 1927 založil Legii, mladé hnutí (průměrný věk se pohyboval kolem 27 let), jejíž členové se rekrutovali **především mezi vysokoškolskými studenty a rolníky.**

Od vzniku Legie pak Codreanův život připomínal nekonečnou smršť činorodosti. Legie aktivně budovala společenství a podnikla politické akce, včetně občasných atentátů a pogromů (další skupinou, k níž by se Legie dala přirovnat, je muslimský mystický řád asasínů). Železná garda byla zakázána a znovu povolena. Codreanu a další předáci hnutí se tak pohybovali mezi vězeňskými celami a vládními kanceláři.

Ve 30. letech se jako úhlavní Codreanův protivník etabloval rumunský panovník Karel II., „fašistický“ král, osobnost fascinující, i když odpudivá. Ten v roce 1925 navázal poměr s dcerou židovského farmaceuta Magdou Lupescuovou, která se nakonec stala jeho třetí manželkou. Kvůli tomu byl zbaven nástupnictví, a když roku 1927 zemřel jeho otec král Ferdinand I., přešel královský titul na Karlova pětiletého synka Michala, který vládl pod dohledem regenta. V roce 1930 se však Karel vrátil do Rumunska a fakticky provedl puč proti vlastnímu synovi. Dosadil sám sebe na trůn jako krále Karla II., nevládl však z titulu svého nástupnictví nebo podle rumunských zákonů, ale jako kvazifašistický diktátor.

Po neúspěšných pokusech Legii podplatit, kooptovat či jinak zneškodnit se ji Karel rozhodl rozdrtit. V dubnu 1938 nechal Codreana a další přední muže Železné gardy zatknout. Codreanu byl na základě podvržených důkazů odsouzen na deset let nucených prací za zradu.

Právě tehdy vznikly „zápisky ze žaláře“. Ty v tomto svazku zabírají necelých 50 stran a

nejsou ani tak samostatným literárním dílem, jako spíš poznámkou ke Codreanovu zásadnímu dílu *Mým legionářům: Železná garda*. Přesto se však jedná o působivé a neopominutelné čtení pro všechny obdivovatele Kapitána a jeho boje.

Codreanu velice živě popisuje své utrpení, rozhořčení i boj s neodbytným zoufalstvím. Samotu věznění podtrhují dojemné příběhy o tom, jak se staral o štěně, myši a dokonce i kobylinky, s nimiž se dělil o své ubohé přiděly jídla, to vše za neustávajících útoků krvelačných vší a blech na jeho stále chatrnější tělesnou schránku.

Přestože ho církev zradila a odsoudila, najdeme v Codreanových poznámkách nesčetné projevy hluboké křesťanské zbožnosti, zejména meditace nad Kristovým mučednictvím – po právu, jelikož lži a úskoky jejich nepřátel se příliš nelišily, stejně jako konečný osud obou mužů.

S Hitlerovým vzestupem rostla i militantnost Železné gardy, která cítila, že se přibližuje uchopení moci. Krále Karla stále pevněji svíral strach, že bude sesazen, a tak v noci z 30. listopadu 1938 nařídil Codreana a dalších 13 čelních představitelů Legie zavraždit. Byli uškrceni a zastřeleni; jejich těla polita kyselinou a následně pohřbena pod sedmi tunami betonu.

Králi se však povedlo jedině: stvořil mučedníka. Codreanu se ve smrti stal ještě mocnějším a legionáři ještě odhodlanějšími.

V roce 1940, poté co byl Karel II. nucen postoupit části rumunského území nejprve Stalinovi a následně i Maďarsku a Bulharsku, byl tento panovník sesazen a spolu s Magdou Lupescovou, již si roku 1947 konečně vzal za ženu, odešli do exilu. Na trůn se vrátil jeho syn Michal a Železná garda pod vedení Codreanova nástupce Horii Simy vytvořila národně legionářský stát v křehkém spojení s velitelem armády, maršálem Ionem Antonescem, jehož dva dny před královou abdikací jmenovali premiérem.

Legionáři využili nově nabyté moci ke srovnání účtů: Codreanu byl rehabilitován a jeho nepřátelé umírali. Když se ale pokusili svrhnout i Antonesca, byli poraženi a předáci Legie museli ze země uprchnout. V konečném účtování tak Železná garda vládla Rumunsku jen 131 dní. (V roce 1944 král Michal nechal Antonesca zatknout a předal ho Sovětům, kteří ho nakonec popravili. I sám král byl však v roce 1947 sesazen a musel odejít do exilu.)

Hitler si nepochybně gratuloval, že kdysi odmítl návrhy na restauraci hohenzollernské dynastie v Německu, když zpovzdálí pozoroval zradu jejich bratranců v Rumunsku v letech 1938 i 1944, nemluvě pak o úloze, již sehrála savojská dynastie v Mussoliniho pádu v roce 1943.

Evropští rasoví nacionalisté se dopouštějí velké chyby, když dovolí, aby se nechali buď historickou sentimentalitou či vírou v aristokratické principy připoutat k pozůstatkům starých monarchií a aristokracií. Tato nadnárodní a protinacionalistická vrstva zpravidla zdegenerovaných snobů z největší části nechce a nemůže strpět proces nezbytného

vytvoření **nové aristokracie krve a charakteru**, která sice v ideálním případě samozřejmě může zahrnovat i ty nejlepší prvky staré aristokracie, ale na každý pád by je měla zbavit jejich tradičního statusu a výsad. Jelikož tyto dynastie často likvidovaly soupeře z ryzí ctižádosti, zbavit je trůnu a privilegií pro dobro rasy se zdá být podstatně smířlivější osud, než jaký ony samy připravovaly svým protivníkům.

Přiznám se, že jako první z celého svazku jsem si nalistoval *Přílohu I*, která obsahuje šest článků o Codreanovi a Železné gardě z pera Julia Evoly. Hodně se svým obsahem opakují a poslední dva z velké části rekapitulují předchozí čtyři, i když i v nich se najdou nové informace. Evola se s Codreanem setkal jen jednou, v roce 1938. Přestože rozhodně nebyl křesťan, Codreanu na něj udělal nesmírný dojem jako duchovní i politický vůdce. Evola čtenáře zpravuje o vysokém pohledném muži, s tmavými vlasy a jasně modrýma očima, naivním a upřímným, nesmírně charismatickým a mimosvětským, ale zároveň velice skromným. (Sám po jejich schůzce Evolu odvezl zpátky do jeho hotelu.) Asi nejzajímavější na těchto článcích je silné antisemitské cítění obou mužů, které z nich zřetelně vystupuje. Žádný následovník a obdivovatel barona či Kapitána si rozhodně nebude chtít nechat tuto knihu ujít.

Recenze Grega Johnsona *Codreanu's The Prison Notes* vyšla na webu Counter-Currents 15. dubna 2011.